

NIET ONDERTEKEND AFSCRIFT
Uitspraken W. - Vrijstelling van expeditierecht
art. 208, 2° Wetboek registratierechten

Repertoriumnummer 2019/ 4950
Datum van uitspraak 14 -10- 2019
Rolnummer A/15/07211
☐ Niet aan te bieden aan de ontvanger

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op €	op €	op €

Nederlandstalige Ondernemingsrechtbank Brussel

Beslissing

Aangeboden op
Niet te registreren

5de kamer – Zaal J

IN DE ZAAK VAN

1. De naamloze vennootschap **EVISO**, met zetel te [redacted] en ingeschreven in de Kruispuntbank der Ondernemingen met ondernemingsnummer [redacted]

Eiseres;

2. De vennootschap naar het recht van Luxemburg **M7 GROUP SA**, met zetel te [redacted] Luxemburg (Luxemburg), [redacted] en ingeschreven in het handelsregister van Luxemburg onder het nummer [redacted]

Vrijwillig tussenkomende partij,

Partijen sub 1 en sub 2 beiden ter zitting vertegenwoordigd en bijgestaan door Meester T. Heremans, advocaat te 1170 Brussel, Terhulpesteenweg 178;

3. De coöperatieve vennootschap met beperkte aansprakelijkheid **AGICOA EUROPE BRUSSELS**, met zetel te [redacted] Brussel, [redacted], en ingeschreven in de Kruispuntbank der Ondernemingen met ondernemingsnummer [redacted]

Ter zitting vertegenwoordigd en bijgestaan door Meester I. Moens en meester S. Verbeke, advocaat te 1050 Brussel, Louizalaan 523 (meester I. Moens) en 3001 Leuven, Tervuursesteenweg 133 (meester S. Verbeke),

Verweerster;

*

* *

Gelet op de gedinginleidende dagvaarding van 16 oktober 2015;

Gelet op het vonnis gewezen door de 2^e kamer van de Nederlandstalige Rechtbank van eerste aanleg Brussel van 1 december 2015 tot verwijzing van de zaak naar Onze Rechtbank;

Gelet op het verzoekschrift tot vrijwillige tussenkomst namens M7 Group SA neergelegd ter griffie van Onze Rechtbank op 20 april 2017;

Gelet op het tussenvonnis gewezen door de 9^e kamer buitengewoon van Onze Rechtbank van 24 maart 2017;

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2017 gewezen krachtens artikel 747 van het Gerechtelijk Wetboek;

Gelet op de syntheseconclusie van eiseres van 29 juni 2018;

Gelet op de syntheseconclusie van verweerster van 12 juli 2018;

Gelet op de dossiers van partijen;

Gehoord de ab initio pleidooien van partijen ter openbare terechtzitting van 28 mei 2019;

Met inachtneming van de bepalingen van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;

Na sluiting der debatten en de zaak in beraad te hebben genomen;

*

* *

I. DE FEITEN

Voor wat de feiten betreft, verwijst de Rechtbank naar de feitelijke uiteenzetting zoals weergegeven in het tussenvonnissen van 24 maart 2017.

II. DE EISEN

1. Eiseres en vrijwillig tussenkomende partij

Eiseres en vrijwillig tussenkomende vorderen als volgt:

Vooraf:

Om de volledig herwerkte conclusies van Agicoa van 15 juni 2018 te weren uit de debatten, om Agicoa voor haar procesmisbruik te veroordelen tot de maximum geldboete van 2.500 EUR en om een schadevergoeding toe te kennen aan Eviso en M7 Group van 10.000 EUR in toepassing van artikel 780bis Ger.W.

In hoofdorde:

- De hoofdvordering van Eviso ontvankelijk en gegrond te verklaren en bijgevolg:
- Agicoa te veroordelen tot terugbetaling aan Eviso van de som van 722.492,55 EUR, meer de vergoedende interesten vanaf de betalingsdata ten belope van 173.555,58 EUR (tot 16 oktober 2015) en de gerechtelijke interesten vanaf de datum van dagvaarding tot de dag van volledige betaling, aan de wettelijke interestvoet.
- Het tussen te komen vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren, niettegenstaande elk verhaal en zonder borgstelling en met uitsluiting van het kantonnement.
- Het tussen te komen vonnis gemeen te verklaren aan M7 Group.
- Agicoa te veroordelen tot de kosten van het geding, hierin begrepen de rechtsplegingsvergoeding van Eviso en M7 Group van 12.000 EUR (basisbedrag), en de dagvaardingskosten van 804,69 EUR.

In ondergeschikte orde, indien bovenstaande interesten niet worden toegekend:

- De hoofdvordering van Eviso ontvankelijk en gegrond te verklaren in de volgende mate:
- Agicoa te veroordelen tot terugbetaling aan Eviso van de som van 722.492,55 EUR, meer de wettelijke interesten vanaf 9 juli 2015 ten belope van 4.899,09 EUR (tot 16 oktober 2015) en de gerechtelijke interesten vanaf de datum van dagvaarding (16 oktober 2015) tot de dag van volledige betaling.
- Het tussen te komen vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren, niettegenstaande elk verhaal en zonder borgstelling en met uitsluiting van het kantonnement.
- Het tussen te komen vonnis gemeen te verklaren aan M7 Group.

- Agicoa te veroordelen tot de kosten van het geding, hierin begrepen de rechtsplegingsvergoeding van Eviso en M7 Group van 12.000 EUR (basisbedrag), en de dagvaardingskosten van 804,69 EUR.

In meer ondergeschikte orde, indien wordt geoordeeld dat M7 Group de rechtsopvolger is van Eviso, *quod non*:

- De vordering van M7 Group ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- Agicoa te veroordelen tot terugbetaling aan M7 Group van de som van 722.492,55 EUR, meer de vergoedende interesten vanaf de betalingsdata ten belope van 173.555,58 EUR (tot 16 oktober 2015) en de gerechtelijke interesten vanaf de datum van dagvaarding tot de dag van volledige betaling, aan de wettelijke interestvoet.
- Het tussen te komen vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren, niettegenstaande elk verhaal en zonder borgstelling en met uitsluiting van het kantonement.
- Agicoa te veroordelen tot de kosten van het geding, hierin begrepen de rechtsplegingsvergoeding van Eviso en M7 Group van 12.000 EUR (basisbedrag), en de dagvaardingskosten van 804,69 EUR.

In meest ondergeschikte orde, indien wordt geoordeeld dat M7 Group de rechtsopvolger is van Eviso, en indien bovenstaande interesten niet worden toegekend:

- De vordering van M7 Group ontvankelijk en gegrond te verklaren in de volgende mate;
- Agicoa te veroordelen tot terugbetaling aan M7 Group van de som van 722.492,55 EUR, meer de wettelijke interesten vanaf 9 juli 2015 ten belope van 4.899,09 EUR (tot 16 oktober 2015) en de gerechtelijke interesten vanaf de datum van dagvaarding (16 oktober 2015) tot de dag van volledige betaling.
- Het tussen te komen vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren, niettegenstaande elk verhaal en zonder borgstelling en met uitsluiting van het kantonement.

Agicoa te veroordelen tot de kosten van het geding, hierin begrepen de rechtsplegingsvergoeding van Eviso en M7 Group van 12.000 EUR (basisbedrag), en de dagvaardingskosten van 804,69 EUR.

2. Verweerster

Verweerster vordert als volgt:

- de vordering van AIRFIELD/EVISO tot wering van uit de debatten van de vervangende en samenvattende besluiten van AEB van 15 juni 2018, alsook de daarmee samenhangende vorderingen op grond van artikel 780bis Ger.W., ongegrond te verklaren;
- de hoofdvordering van AIRFIELD/EVISO ontvankelijk doch ongegrond te verklaren en AIRFIELD/EVISO te veroordelen tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding aan AEB van € 12.000;
- Ingeval de hoofdvordering van AIRFIELD/EVISO met betrekking tot de hoofdsom ontvankelijk en gegrond zou worden verklaard:
 - de vordering tot betaling van vergoedende intresten vanaf de dag van betaling van de facturen ongegrond te verklaren en te beperken overeenkomstig het motiverend gedeelte van deze besluiten alsook het verzoek om het tussen te komen vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren (minstens om AEB toe te laten tot kantonnement over te gaan of een zekerheid op te leggen overeenkomstig artikel 1400 Ger.W.);
 - de in ondergeschikte orde geformuleerde tussenvordering van M7 per definitie ongegrond te verklaren en M7 te veroordelen tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding aan AEB van € 12.000;
- Ingeval de hoofdvordering van AIRFIELD/EVISO ontvankelijk doch ongegrond zou worden verklaard, eveneens de in ondergeschikte orde geformuleerde tussenvordering van M7 ongegrond te verklaren en M7 te veroordelen tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding van € 12.000;
- Ingeval de in ondergeschikte orde geformuleerde tussenvordering van M7 ontvankelijk en gegrond zou worden verklaard, de vordering tot betaling van vergoedende intresten vanaf de dag van betaling van de facturen ongegrond te verklaren en te beperken overeenkomstig het motiverend gedeelte van deze besluiten alsook het verzoek om het tussen te komen vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren (minstens om AEB toe te laten tot kantonnement over te gaan of een zekerheid op te leggen overeenkomstig artikel 1400 Ger.W.);

III. DE VORDERING TOT WERING UIT DE DEBATTEN EN DE BOETE WEGENS PROCESMISBRUIK

Eiseres en de vrijwillig tussenkomende partij vorderen de wering van de conclusies van verweerster van 15 juni 2018. Zij menen dat verwerende partij procesmisbruik pleegt omdat deze conclusie verder zou gaan dan het louter actualiseren van de vorige conclusie.

De Rechtbank stelt vast dat eiseres en vrijwillig tussenkomende partij nog op de conclusie van 15 juni 2018 hebben geantwoord middels hun synthesebesluiten van 29 juni 2018. Derhalve zijn de rechten van verdediging van eiseres en de vrijwillig tussenkomende partij niet in het gedrang. De Rechtbank ziet dan ook het onevenredig nadeel voor eiseres en de vrijwillig tussenkomende partij niet in. Evenmin ziet de Rechtbank in hoe dit de goede procesgang in het gedrang kan brengen. Er is dus geen procesmisbruik in hoofde van verweerster bewezen. Er is geen aanleiding om de conclusie van verweerster van 15 juni 2018 uit de debatten te weren.

Eiseres en vrijwillig tussenkomende partij vorderen dat verweerster veroordeeld wordt tot een geldboete wegens het aanwenden van de rechtspleging voor kennelijk vertragende of onrechtmatige doeleinden.

De Rechtbank stelt vast dat de conclusie van 15 juni 2018 werd neergelegd in het kader van een verzoek van de Rechtbank. Dit kan geen gegeven zijn dat aan verweerster dient te worden toegerekend. De conclusie van 15 juni 2018 heeft op zichzelf ook geen vertragend effect nu partijen reeds voordien een bijkomende conclusiekalender hadden overeengekomen die in het neerleggen van deze conclusie voorzag. Verder was ook voorzien dat eiseres en vrijwillig tussenkomende partij nog een antwoordconclusie konden neerleggen, wat zij ook binnen de afgesproken termijn hebben gedaan. De Rechtbank ziet ook niet in op welke wijze de conclusie van 15 juni 2018 een onrechtmatig doel kan nastreven.

De Rechtbank is van oordeel dat er geen aanleiding is tot het opleggen van een boete op grond van artikel 780bis Ger.W.

IV. ONTVANKELIJKHEID

Partijen werpen geen excepties van niet-ontvankelijkheid op. De exceptie van niet-ontvankelijkheid die verweerster had opgeworpen in eerdere conclusies heeft zij niet hernomen in haar syntheseconclusie van 15 juni 2018. De Rechtbank behoeft deze dan ook niet te beoordelen.

De Rechtbank stelt ambtshalve geen middelen van niet-ontvankelijkheid vast.

De eis is ontvankelijk.

V. GEGRONDHEID

Voorafgaandelijk: de overdracht van de activiteiten door eiseres aan de vrijwillig tussenkomende partij

Verweerster meent ten onrechte dat eiseres geen vorderingen meer kan stellen omdat zij haar activiteiten zou hebben overgedragen aan de vrijwillig tussenkomende partij.

Vooreerst merkt de Rechtbank op dat de overdracht een zogenaamde asset deal was en geen share deal. Enkel de specifiek vermelde bestanddelen van eiseres werden overgedragen. De bestanddelen die niet werden vermeld, werden niet overgedragen.

Uit de stukken, en dan vooral de overeenkomst van overdracht van 1 oktober 2009, blijkt niet dat de licentieovereenkomst tussen eiseres en verweerster werd overgedragen aan de vrijwillig tussenkomende partij. De contracten die werden overgedragen staan vermeld in de bijlage bij de overeenkomst van overdracht. Die bijlage vermeldt de licentieovereenkomst tussen eiseres en verweerster niet. Of dit al dan niet kon in het licht van de overeenkomst is niet ter zake dienend.

Hieruit volgt dat eiseres wel degelijk de vorderingen kan stellen en dat vrijwillig tussenkomende partij niet de titularis is van de eis tot terugbetaling.

De eis gesteund op de risicoaansprakelijkheid voor de voorlopige tenuitvoerlegging van vonnissen

Artikel 1398 Ger.W. dient restrictief te worden uitgelegd (Cass. 23 februari 2015, NJW 2015, 321). Het vindt geen toepassing op het geval waarbij partijen, na de uitspraak van een vonnis, een overeenkomst sluiten die andere verbintenissen bevat dan diegene waarover in het vonnis uitspraak werd gedaan.

De licentieovereenkomst tussen eiseres en verweerster betreft samengevat een licentieovereenkomst waarbij eiseres een bepaalde som betaalt aan verweerster en in ruil daarvoor een licentie ontvangt voor het doorgeven van het signaal.

Het vonnis gewezen in kort geding verplicht partijen niet om zulke overeenkomst af te sluiten. Het vonnis gewezen in kort geding handelt enkel over de vraag of er een inbreuk is op de rechten van verweerster en over dwangsommen die verbeurd worden indien de inbreuk wordt verder gezet.

Het sluiten van de licentieovereenkomst was vrijwillig in die zin dat het vonnis in kort geding die verplichting niet oplegde. Er is dan ook geen sprake van een tenuitvoerlegging van het vonnis in kort geding door het sluiten van een licentieovereenkomst.

De eis gesteund op de onverschuldigde betaling

Opdat de eis op grond van de onverschuldigde betaling kan slagen, dient eiseres het bewijs te leveren dat er op het moment van betaling geen enkele juridische oorzaak bestond voor de betaling.

De sommen die eiseres terugvordert, hebben allen betrekking op de royalty's die eiseres aan verweerster heeft betaald in uitvoering van de overeenkomst. Die overeenkomst vormt de juridische oorzaak van die betalingen. Het vonnis in kort geding vormt niet de juridische oorzaak van die betalingen. Hiervoor werd reeds gezegd dat de overeenkomst geen door het vonnis opgelegde verplichting was.

De vernietiging van het vonnis in kort geding door het hof van beroep leidt enkel tot de vernietiging van dat vonnis. Die nietigheid strekt zich niet uit tot de overeenkomst.

Eiseres toont bijgevolg niet aan dat betalingen waarvan zij heden de terugbetaling vordert, geen juridische oorzaak hadden op het ogenblik van de betaling.

De eis gesteund op dwaling en bedrog

Dwaling kan een grond tot nietigheid zijn wanneer deze de zelfstandigheid van de zaak betreft en verschoonbaar is. Dwaling houdt samengevat in dat een contractspartij een verkeerde voorstelling had van de betrokken rechtshandeling.

Eiseres steunt de dwaling op het feit dat zij ervan uit ging dat wanneer het hoger beroep in haar voordeel zou uitdraaien, verweerster dan de door eiseres betaalde royalty's zou terugbetalen.

De Rechtbank aanvaardt niet dat zulke voorstelling verschoonbaar is. Een normale en voorzichtige persoon, die bovendien door raadsliden wordt bijgestaan en een professioneel is, zou immers in een gelijkaardige overeenkomst een clause opnemen die net de situatie regelt die betrekking heeft op het scenario dat het hoger beroep gegrond is verklaard. Zulke clause ligt niet voor.

Ook het gegeven dat eiseres door de omstandigheden misschien wel werd gedwongen te contracteren, maakt nog niet dat zij geen clause had kunnen laten opnemen die een regeling voorziet ingeval het hoger beroep gegrond zou zijn. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat eiseres die voorstelling van de zaken aan verweerster kenbaar heeft gemaakt voorafgaand aan de contractsluiting.

Er is geen dwaling in hoofde van eiseres bewezen die de nietigheid van de overeenkomst tot gevolg heeft.

Een overeenkomst kan vervolgens op grond van bedrog vernietigd worden wanneer het bedrog de contractant tot contracteren brengt door de zaken met listige kunstgrepen anders voor te stellen dan zij in werkelijkheid zijn. Het opzettelijk verzwijgen van informatie waarvan de ene contractant weet dat deze van belang is voor de andere contractant kan eveneens bedrog uitmaken.

Eiseres steunt zich vooral op het gegeven dat verweerster niet spontaan aan eiseres heeft meegedeeld dat zij niet van plan was om de betaalde royalty's terug te geven indien het hoger beroep gegrond zou zijn.

Eiseres vergeet daarbij dat zij in de eerste plaats ook zelf informatie dient te vragen of minstens duidelijk moet maken wat voor haar van belang is. Zij brengt geen stukken voor waaruit zulks blijkt. Indien eiseres de vraag naar het scenario van een gegrond hoger beroep had gesteld en verweerster had gezwegen of haar bedoelingen anders had voorgesteld, dan kon er sprake zijn van een opzettelijke verzwijging of listige kunstgreep.

De Rechtbank is dan ook van oordeel dat er geen listige kunstgrepen door verweerster werden aangewend. Eiseres diende uit zichzelf te weten dat wanneer het hoger beroep gegrond zou zijn, de situatie ontstaat dat verweerster misschien onterecht betalingen heeft ontvangen. Eiseres diende die situatie contractueel te regelen of minstens duidelijk te maken aan verweerster dat zij de licentieovereenkomst sluit in de veronderstelling dat zij dan zou worden terugbetaald. Dat heeft zij niet gedaan of minstens liggen er daar geen stukken van voor.

De eis op grond van de gekwalificeerde benadeling

De leer van de gekwalificeerde benadeling sanctioneert de contractspartij die misbruik maakt van de omstandigheden van ondergeschiktheid of inferioriteit waarin de wederpartij zich bevindt en daardoor een contract sluit met een aanzienlijk onevenwicht tussen de wederzijdse prestaties.

De Rechtbank stelt vast dat de overeenkomst voorziet in een verbintenis van eiseres om royalty's te betalen aan verweerster. Als tegenprestatie geeft verweerster toelating aan eiseres om het signaal door te sturen. De overeengekomen prijzen komen de Rechtbank niet voor als onredelijk hoog. De gemiddelde vergoeding bedraagt EUR 0,24 per betrokken

abonnee en per jaar. De Rechtbank is dan ook van oordeel dat er geen onevenwicht bestaat tussen de wederzijdse prestaties van partijen in de overeenkomst.

De eis gesteund op een gebrek aan oorzaak

De oorzaak van een verbintenis is in een wederkerig contract niet uitsluitend te vinden in het voorwerp van de verbintenis van de andere partij, maar ook in de hoofdzakelijke beweegredenen van de partij die haar tot het aangaan van de verbintenis hebben gebracht.

Artikel 1131 B.W. bepaalt als volgt: *“een verbintenis, aangegaan (...) uit een valse oorzaak, kan geen gevolg hebben”*. Er is sprake van een valse oorzaak wanneer achteraf komt vast te staan dat het sluiten van een overeenkomst is ingegeven door een verkeerde, doch beslissende, beweegreden. Dit kan het geval zijn wanneer de overeenkomst voortbouwt op een bepaalde rechtsverhouding waarvan achteraf blijkt dat deze onbestaande is of vernietigd werd.

Uit de inleidende overwegingen van de licentieovereenkomst tussen eiseres en verweerster volgt uitdrukkelijk dat de licentieovereenkomst tussen eiseres en verweerster werd aangegaan ingevolge het vonnis in kort geding. Meer bepaald strekt de overeenkomst ertoe eiseres een toelating te laten bekomen van verweerster om in overeenstemming met het vonnis in kort geding het signaal door te sturen tegen betaling. In ruil zou verweerster de dwangsommen niet laten verbeuren. Bovendien gaan partijen de overeenkomst aan onder voorbehoud van al hun rechten en zonder enige nadelige erkenning.

De beweegreden van beide partijen om tot deze overeenkomst te komen is om gevolg te geven aan het vonnis in kort geding en de verhouding tussen partijen te regelen op basis van de rechtsverhouding gecreëerd door het vonnis in kort geding.

Door de vernietiging van het vonnis in kort geding door het hof van beroep is die onderliggende rechtsverhouding waarop de overeenkomst voortbouwt, met terugwerkende kracht weggevallen. De beslissende beweegreden voor partijen om tot de overeenkomst te komen is vernietigd en wordt bijgevolg nooit geacht te hebben bestaan.

Hieruit volgt dat de overeenkomst, ingevolge het arrest van het hof van beroep, retroactief ontdaan is van haar oorzaak. Hieruit volgt niet dat de overeenkomst wordt ontbonden. De ontbinding is een sanctie voor tekortkomingen die zich voordoen na het sluiten van een geldige overeenkomst. De nietigheid is een sanctie voor overeenkomsten die niet geldig zijn afgesloten. De oorzaak betreft de geldigheid van de overeenkomst. Wanneer blijkt dat niet aan de geldigheidsvoorwaarden is voldaan, heeft dat de nietigheid van de overeenkomst tot gevolg.

De nietigverklaring van een overeenkomst betekent dat de overeenkomst in de regel geen enkel rechtsgevolg mag hebben (zie bv. Cass. 14 december 2012, Pas. 2012, 2500). De nietigverklaring is retroactief van aard. De nietigheid heeft dan ook restitutieplichten voor de partijen tot gevolg.

De nietigheid dient bovendien door een rechter te worden uitgesproken. De nietigheid is dus een gerechtelijke sanctie. Het Belgisch recht kent geen automatische nietigheid van overeenkomsten.

De Rechtbank besluit dat de overeenkomst bijgevolg nietig is op grond van een valse oorzaak in de zin van artikel 1131 B.W.

De Rechtbank stelt vast dat de eis van eiseres cijfermatig, wat de hoofdsom betreft, niet wordt betwist. Derhalve is de eis van eiseres gegrond ten belope van EUR 722.492,55.

De interesten

Wanneer een partij interesten vordert, dient zij de aard van die interesten aan te duiden: vergoedend, moratoir of gerechtelijk. Zij dient vervolgens aan te geven aan welke interestvoet die interesten moeten worden berekend: de conventionele interestvoet (al dan niet herleid), de wettelijke interestvoet of de interestvoet bepaald krachtens de wet van 2 augustus 2002. Tot slot dient die partij duidelijk aan te geven vanaf welke datum, of vanaf welk bepaalbaar moment, de interesten beginnen te lopen en aan te geven tot welke datum, of tot welk bepaalbaar moment, de interesten doorlopen. Indien één van deze drie elementen ontbreekt, kan de eis in verband met de interesten niet worden toegekend.

Eiseres kwalificeert de gevorderde interesten enerzijds als “vergoedend” en anderzijds als “gerechtelijk”.

De vergoedende interesten zijn een vorm van schadevergoeding. Dit veronderstelt een fout aan de zijde van de persoon die de interesten verschuldigd is. Verweerster stelt terecht dat haar geen fout kan worden verweten. De Rechtbank heeft immers besloten dat de oorzaak van de overeenkomst retroactief verdwenen is ingevolge het arrest van het hof van beroep die het vonnis in kort geding, wat de oorzaak van de overeenkomst was, heeft vernietigd. Die vernietiging is niet het gevolg van een fout van verweerster. Derhalve kunnen de gevorderde vergoedende interesten niet toegekend worden.

VI. DE UITVOERBAARHEID

Artikel 1397 van het Gerechtelijk Wetboek luidt als volgt: "*behoudens de uitzonderingen die de wet bepaalt of tenzij de rechter bij met bijzondere redenen omklede beslissing anders beveelt, onverminderd artikel 1414, zijn de eindvonnissen uitvoerbaar bij voorraad, zulks niettegenstaande hoger beroep en zonder zekerheidsstelling indien de rechter deze niet heeft bevolen*".

Deze bepaling is van toepassing aangezien op alle zaken die vanaf 1 november 2015 aanhangig worden gemaakt. Dit betekent in de context van huidige zaak “gedagvaard”. Het verwijzen van een zaak van de ene rechtbank naar de andere rechtbank en het vervolgens laten oproepen van een zaak kan niet gelijk gesteld worden met het “aanhangig” maken van de zaak.

De dagvaarding werd betekend op 16 oktober 2015. De zaak werd aldus op 16 oktober 2015 aanhangig gemaakt. Bijgevolg is de huidige lezing van artikel 1397 Ger.W. niet van toepassing. Het onderhavig vonnis is derhalve niet van rechtswege uitvoerbaar bij voorraad.

Eiseres dient aan te tonen dat er dreigende insolventie is van verweerster of dat er een risico bestaat op een dilatoir hoger beroep.

In verband met het eerste punt geeft eiseres zelf aan dat volgens haar verweerster een spaarpot heeft van 65 miljoen euro. Dit volstaat reeds om een risico van insolventie te verwerpen.

Eiseres brengt geen redenen bij waaruit de Rechtbank kan afleiden dat verweerster dilatoir hoger beroep zou aantekenen. Deze zaak heeft een hoge waarde en financieel toch wel een zekere impact voor verweerster. Indien verweerster hoger beroep zou aantekenen, komt dit de Rechtbank niet als dilatoir voor.

Kennelijk is de enige reden voor het vorderen van de uitvoerbaarheid het gegeven dat eiseres de door haar betaalde sommen "zo spoedig mogelijk" moet terugkrijgen. Eiseres spreekt van "enorme schade", maar brengt daarvan geen stukken bij.

De uitvoerbaarheid bij voorraad kan niet worden toegestaan.

VII. DE KOSTEN

Krachtens artikel 1017, eerste lid van het Gerechtelijk Wetboek "*verwijst ieder eindvonnis, zelfs ambtshalve, de in het ongelijk gestelde partij in de kosten, onverminderd de overeenkomst tussen partijen, die het eventueel bekrachtigt*".

Verweerster werd in het ongelijk gesteld. Derhalve dient zij in te staan voor de kosten van het geding.

De dagvaardingskosten voor de hoofdeis bedragen EUR 804,69.

In verband met de rechtsplegingsvergoeding is de waarde van de vordering gelijk aan EUR 722.492,55 in hoofdsom. Krachtens artikel 2 samengenomen met artikel 8 van het Koninklijk besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek en tot vaststelling van de datum van inwerkingtreding van de artikelen 1 tot 13 van de wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van de advocaat (B.S. 9 november 2007, zoals gewijzigd en geïndexeerd), is het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding in onderhavige zaak gelijk aan EUR 12.000,00.

*

* *

OM DEZE REDENEN,

De Rechtbank, recht sprekende in eerste aanleg en op tegenspraak,

Alle andere feiten en middelen als terzake niet dienend, verwerpend,

Verklaart de overeenkomst van juni 2009 tussen eiseres en verweerster nietig wegens valse oorzaak;

Veroordeelt verweerster tot terugbetaling aan eiseres de som van EUR 722.492,55 in hoofdsom, te vermeerderen met de gerechtelijke interesten aan de wettelijke interestvoet vanaf de datum van dagvaarding tot de dag der algehele betaling.

Veroordeelt verweerster tot de kosten van het geding begroot als volgt:

- in hoofde van eiseres:
 - dagvaardingskosten: EUR 804,69
 - rechtsplegingsvergoeding: EUR 12.000,00
- in hoofde van verweerster:
 - rechtsplegingsvergoeding: EUR 12.000,00

Dit vonnis werd gewezen door de 5de Kamer-Zaal J van de Nederlandstalige Ondernemingsrechtbank Brussel, samengesteld uit :

De heer LEYS, Plaatsvervangend rechter, dd. Kamervoorzitter ;

De heer ERMENS, Rechter in ondernemingszaken;

De heer VANDERCRUYSSSEN, Plaatsvervangend rechter in ondernemingszaken ;

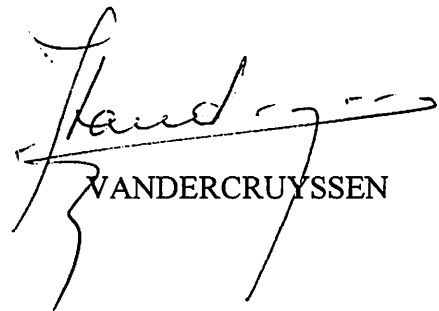
die de zitting hebben bijgewoond en aan het beraad hebben deelgenomen.

Het vonnis werd uitgesproken in openbare terechtzitting door de heer LEYS, Plaatsvervangend rechter, dd. Kamervoorzitter, bijgestaan door mevrouw I. NECHELPUT, Griffier,

Op 14 -10- 2019

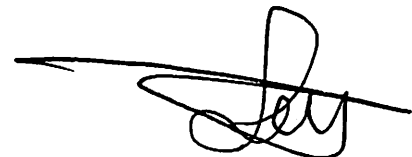
NECHELPUT

VANDERCRUYSSSEN

ERMENS

LEYS